

בשביל לתקן את העולם צריך

לצאת

יום אחד קיבלתי הודעת ווטסאפ: 'האם את מעוניינת להפוך את סדרת ספרי 'כראמל' לסדרת טלוויזיה?', נזכרת מאירה ברנע-גולדברג. "בה" תחלה חשבתי: מה הסיכוי שזה באמת יקרה? רק אחרי כמה חודשים הבנתי שזה רציני, ובמשך שנה שלמה לא יכולתי לדבר על זה. כל לילה התפללתי והכרחתי את כל המשפחה שלי להי' תפלל. עכשיו זה קורה וזה מדהים". בהתרגשות הזו ובשטף מילים שקשה לעצור, מתארת ברנע-גולדברג את אחד משיאייה של סופרת: הרגע שבו הדמויות שדמיינה במשך שנים קורמות עור וגידים ("כאן חינוכית", מהשבוע).

כל חנוכה

ברנע-גולדברג (43), נשואה לחנן ואמא לאבישי (12), גדלה ומתגוררת גם כיום בפנת' תקווה ("הקסומה"). אביה הוא היסטוריון של כדורגל ("יש דבר כזה, הוא היחיד לדעת"), ואמה מורה להיסטוריה ותנ"ך בגמלאות. בילדותה תה סבלה מבדידות: "לא היו לי חברות, כי רשמו אותי לבית ספר רחוק מהבית, וכשהגעתי לכיתה כולם כבר היו עם חברים טובים מהגן. אם לא די בכך, מאירה גולדברג זה שם מצחיק לילדה, ודיברתי לא ברור בגלל בעיות שמיעה שהלפו אחרי ניתוח. עד שהצלחתי להשיג חברה, בכיתה ה', כל כך שמחתי, שלא נתתי לה לנשום".

את בדידותה הטבעית בספרים וחלמה להיות סופרת. בגיל 21 עברה בחנות ספרים וגילתה תה לתדהמתה שמדובר בעבודה פיזית. "כבר חשבתי להתפטר, אבל אז חנן הגיע למשמרת ערב וכמעט התעלפתי", היא משחזרת. "מנהלת הסניף קלטה את זה ומאז שיבצה אותנו יחד, אז

לא הייתה לו ברירה. הוא פיצו על כל הדויטים שהיו לפניו, הוא החיים".

14 שנה עבדה באותה רשת - כמוכרת, מנהל' לת סניפים ולבסוף מנהלת הרכה ואחראית על הקשר בין הסופרים לעובדים - תפקיד שעזר לה להבין מה עוזר לספרים להימכר. "אנשים חושבים שספר יוצא לתנויות וזהו", היא אומרת, "אבל המפגש עם הקהל, הפרסום והשיווק חשובים כמו העבודה על הספר. ראיתי התנהלות של סופרים והתחלתי להכין את עצמי נפשית לכך שבוים מן הימים אעשה את זה אחרת".

העבודה ברשת דרבנה אותה לכתוב, ולפני 11 שנים יצא ספרה הראשון, "כמה רחוק את מוכנה ללכת": תיאור חמש שנים של טיפולי פוריות שעברה עם בן זוגה עד שאבישי בא לעולם - בהיריון טבעי דווקא. "עד היום נשים שולחות לי תמונות של תינוקות ומספרות שהי ספר ליווה אותן בתהליך", היא מספרת. שלוש שנים מאוחר יותר יצא ספרה הראשון לנוער, "כראמל" (ראשי תיבות של שם ספרה הקודם), המספר על מעלליהם של שלושה אחים יתומים שמקבלים שלוש טבעות קסם מהרוח העשיר שלהם. כל טבעת מייצגת רכוש שהילד יקבל: אל-אל מקבל טירה, גול מקבל שני מפעלים, ורובי מקבל את החתול כראמל. "בהתחלה לא האמינו בהוצאה בהצלחה של הספר, כי הוא יצא

בתקופה של 'חוק הסופרים', ואף אחד לא הצ' ליח למכור הרבה. כשנגמרה התקופה של החוק, 'כראמל' פרץ בגדול, ואמר לי לכתוב ספר המשך רחוק. מאז יוצא 'כראמל' חדש כל חנוכה". בין "כראמל" הראשון לשני הספיקה לכתוב ספר נוסף למבוגרים, "משפחה לדוגמה", המספר בין השאר על אישה שחושבת שכנה אוטיסט. הספר נכתב עוד לפני שמאירה גילתה שכנה אוטיסט בתפקוד גבוה.

ידעת בתת-מודע? "לא, לא היה אפשר לשים לב לזה. הגננת עלתה על זה. רק אחרי האבחון התחלתי לחבר

מאירה ברנע-גולדברג חשבה לשמור בסוד את האוטיזם של בנה, אבל היום היא נלחמת למען שילוב אמיתי. מאישה עם הפרעות אכילה שברחה מהמצלמה הפכה למצטלמת סדרתית שמתגאה במידותיה: 82 ק"ג על 1.56 מטר. "אני רוצה שהערכים שלי יזלגו לחברה", היא אומרת בריאיון לרגל יציאת החלק השישי בסדרת "כראמל" ועליית סדרת טלוויזיה לפי הספרים

יעל גרטי

בכל פעם שמתפרסמת תמונה שלי, אני מרגישה שניצחתי את כל מי שאמר שאני שמנה

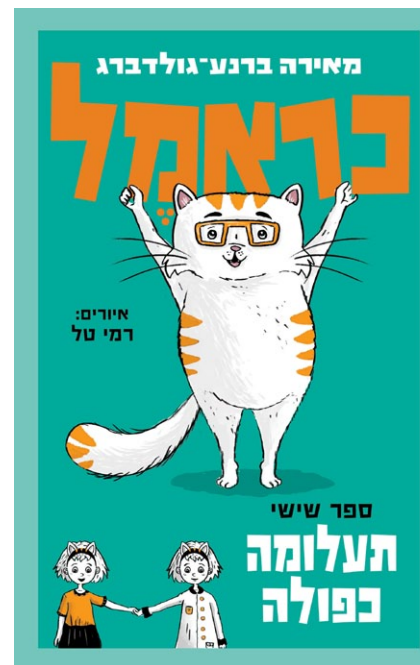
האוטיזם של אבישי, באישורו. לאחרונה פרס' מה פוסט שנעשה ויראלי על חוויותיהם בתור לפסטיגל, למרות שלאבישי יש פטור מעמידה בתורים. הפוסט זכה ל-5,500 לייקים ול-2,000

בין הרברים שראיתי אצלו לתחקיר שעשיתי לספר. הייתי בטוחה שהאוטיזם של אבישי הוא סוד שאקח איתי לקבר, אפילו להורים של בעלי לא סיפרתי, אבל יום אחד הגננת סיפרה לנו שניסתה לשלב ילד אוטיסט בגן וההורים איימו שיעזבו. הבנתי שהעולם רע ואכזר, ושאם אני רוצה עולם טוב יותר, אני צריכה לתקן את העור' לם, ואם אני לא יכולה לתקן את העולם, לפחות אנסה לתקן את הסביבה הקרובה ואת מוסדות החינוך. הבנתי שאם אני שומרת את זה בסוד, אני לא יכולה לתקן, אז החלטתי לצרוח את זה". מאז מפרסמת מאירה פוסטים רבים בנושא

תגובות אהרות. "רק רציתי לעורר את המור' עזת לכרטיס 'פטור מהתור'. לשמחתי, למחרת הנהלת הפסטיגל שינתה את כל ההתנהלות", היא אומרת. ב"כראמל" השלישי, שיצא לאור ב-2018, שילבה את הדמות ויש: "אוטיסט שלא מוגדר בספר ככזה, מי שמבין מבין. הספר מכר כמות מטורפת והביא לי פריצה גדולה. 'כראמל' הוא שליחות שאי-אפשר לעצור". הבנתי ששואלים אותך כל הזמן למה יש לך רק ילד אחד. "אנשים לא מרפים ומתאמצים להראות לי

הפוסט שלה על התחושות של בנה בתור לפסטיגל נעשה ויראלי: "רק רציתי לעורר מודעות לכרטיס 'פטור מהתור'"

כמה אני טועה. מישהי שאלה אותי: 'ואם הוא ימות?', ענית: 'אני אהיה עצובה'. ואם היה עוד ילד, הוא יהיה תחליף? מישהי שאלה אותי: 'אבל מי יטפל בך כשתהיי זקנה?'. אפילו הגינקולוג הציק לי על זה, אז עזבתי אותו והגעתי לגיני קולוגית, וגם היא הציקה לי על זה! אמרתי לה: 'אני אעזוב גם אותך'. תפנימו, ילד אחד זה עולם ומלואו, ויש נשים שלא בנויות ליותר, בלי קשר לאוטוים. אני לא מצליחה להבין למה בחברה הישראלית לא מקבלים את זה. בואו נשחרר, מותר להיות בלי ילדים ומותר ילד אחד. בנוסף, חנן ואני נשאי טייזקס, כך שיש סיכוי של אחד לארבע שילד שלנו יהיה חולה בזה. אחרי חמש שנים של טיפולי פוריות כמעט מתתי בניתוח קיסרי חירום שהסתבר, או אפשר לתת לי לחיות את חייה?"

מאירה עוסקת לא מעט גם בדימוי גוף. כשהי בניה שפוסטים עם תמונה זוכים לחשיפה גבוהה יותר, החלה להצטלם, אחרי שנים של הימנעות: "פעם הייתי עם אפס ביטחון עצמי, וכל מה שאמרתי עליי היה מוציא אותי מאיזון. יש לי הפרעות אכילה קשות, ועד גיל 40 הקאתי כל יום. אף אחד לא ירע מזה. המעצבת קרן שביט שחררה אותי. הגעתי אליה צל אדם ואומללה כדי לקנות שמלה לאירוע חשוב. היא התאימה לי בגדים והראתה לי שאני יכולה להיראות יפה כמו שאני, בכל משקל. מאותו יום הפסקתי להקיא. היא הצילה לי את החיים. קיבלתי החלטה להתעלם מכל מה שהרגשתי כלפי עצמי. הבנתי שאם אני מעלה תמונות שלי בכגור ים או בשמלה יפה, אני מחזקת לא רק את עצמי, אלא גם נשים אחרות ושאני לא מוכנה יותר להסתיר את עצמי. אני גם מציינת את המשקל שלי: 82 ק"ג על 1.56 מטר, כי אני לא רוצה שיגידו לי ברחוב 'את לא נראית כמו בפייסבוק'. מאז, בכל פעם שמתפרסמת תמונה שלי, אני מרגישה שניצחתי במלחמה מול כל מי שאמר לי שאני שמנה. על הדרך אני גם מרגילה את הקהל שלי לנשים מלאות שמתלבשות יפה".

עונה לכולם

השיחה מתנהלת לרגל עליית הסדרה "כראמל" ולרגל צאת "כראמל 6 - תעלומה כפולה", שהיא מגדירה כספר הכי מצחיק שכתבה עד עכשיו. מאירה נמצאת בימים עמוסים במיוחד: היא מנחה סדנאות כתיבה ומלווה סופרים מתחילים ("מעבירה הלאה טיפים שלא קיבלתי מסופרים אחרים בתחילת דרכי"), מרצה בבתי ספר, פוגשת ילדים בחנויות ספרים ובספריות, כותבת המלצות על ספרי ילדים ("מנסה לעזור לסופרים בתחילת דרכם"), עובדת על גרסת קומיקס מנוקד של "כראמל" ועונה לכל הקוראים ("בילדותי שלחתי מכתבים לסופרים ולא חזרו אליי, אז זה חשוב לי"). "אם תראי את הלוח שלי, תתעלפי", היא מודיעה.

- את יורה לכל הכיוונים.
- "בישראל סופר לא נח על זרי הרפנה, כי אם את לא מוציאה ספר כל שנה, שוכחים אותך".
- לפני כשלוש שנים כתבת רומן למבוגרים,

"מסעתי עם המות". מה את יותר, סופרת ילדים, נוער או מבוגרים?
 "אני סופרת. נקודה. אני כותבת ספר רק כשאני מרגישה בעירה פנימית של משהו שחייב לצאת. בכל פעם שאני כותבת ספר, אני בטוחה שהוא יהיה האחרון, כי אני לא יודעת אם שוב ארגיש כזו בעירה, מלבד 'כראמל' שזו סדרה. אם אראה שאני מאבדת את זה וכבר לא מצליחה לענות על הציפיות, אפסיק".

● מה החלומות שלך?
 "בתחילת דרכי רק רציתי למצוא מישהו שיש סכים להוציא את הספר שלי לאור - וכל הצלחה נתנה לי תיאבון לחלום הבא. היום יש לי המון חלומות, ואני כבר לא מתביישת להגיד אותם בקול רם.

"אני יודעת איפה אהיה בעוד עשר שנים ואע"ש הכל כדי להגיע לשם: אני רוצה להיות סופרת מובילה ושהערכים מהספרים שלי יולגו לחברה. אני רוצה לכתוב את סדרת 'כראמל' באותה רמה ולפתח סדרת ספרים נוספת. אני חולמת לתרגם את 'כראמל' ושהספר יהפוך לסרט של דיסני. מעבר לכל אלה, האוטוים מעסיק אותי מרגע שאני פוקחת עיניים בבוקר ועד שאני הולכת לישון. הכי חשוב לי להתמודד עם האתגר היומיומי של בניית עולם מאושר לבן שלי, שיחיה בעולם שיהאב אותו ויכיל אותו, אני מדברת איתך על זה ודומעת. אני רוצה להמשיך להראות איך אפשר לשלב ילדים ומבוגרים על הרצף האוטוטיסטי במרחב, לא מתוך התנשאות אלא מתוך שילוב אמיתי ושנהיה בריאים ומאושרים".

תפנימו: ילד אחד זה עולם ומלואו. יש נשים שלא בנויות ליותר

מתוך סדרת הטלוויזיה "כראמל". ברנע-גולדברג חולמת על עיבוד של דיסני

צילום: אפרת אשל. הצילום מהסדרה באדיבות 'כאן חינוכית', יולי אוגוסט הפקות